

INVALID(nost)

Prije svega, ovaj pojam je usko povezan s pojmom "AUTIZAM (autističan)", (ponajprije u smislu fizičke – a kod autizma i psihičke – defektnosti), kojeg smo obradili u broju 99. Međutim, prije nego što pokušamo povući analogije između ova dva zdravstvena fenomena, citirat ćemo iz Krležine ELZ enciklopedije iz 1958. godine upravo odrednicu "INVALID(nost)" da bismo vidjeli kako je u tadašnjoj državi bio pravno i zdravstveno reguliran odnos prema toj vrsti bolesnika.

Ono što je iz današnje perspektive najzanimljivije sadržano je pod podnaslovom "invalid rada", pa ćemo citate uzimati isključivo iz njega. To, je, dakle, po tadašnjim pravnim propisima, "osoba obuhvaćena socijalnim osiguranjem, kojoj je trajno ili za duže vrijeme potpuno ili djelomično smanjena sposobnost za rad... Ocjenjivanje stanja i stupnja smanjenja sposobnosti za rad nije jedinstveno u svim zemljama, već je usko vezano uz doseg i prirodu nacionalnog" (zapravo, državnog) "zakonodavstva, kojim je normirana socijalna zaštita invalida rada u određenoj zemlji... Prava invalida rada na socijalnu zaštitu određuju se prema stupnju i uzroku smanjenja radne sposobnosti... Socijalna zaštita invalida rada obuhvaća..." (da skratimo citat, doslovno sve – što znači da su invalidi /i/ u komunizmu bili na adekvatan način zaštićeni.)

Vratimo se autizmu – zapravo s njegovom sličnošću s invalidnošću, jer nećemo ponavljati ono što smo ranije u istom časopisu rekli. Ovo može pomalo cinično zvučati, ali sve više se stječe utisak da ionako moralno pervertirana zapadna demokracija pokušava očistiti svoju sve

priljaviju savjest time što je na ove dvije kategorije nesretnih ljudskih bića navalila "k'o mutav na telefon". Nećemo ulaziti u detalje, ali nametljivi mediji doslovno teroriziraju te ipak nesretne ljude, glumeći humanizam za koji i ne znaju što znači, uz pomoć precijenjenih filmova – poput, primjerice, francuskog "Tako dobri prijatelji".

Najočitiji dokaz za ove tvrdnje jest slučaj o kojem sam pisao u spomenutom broju "CAJTUNGa" pred otprilike dvije godine. Tada je, naime, mladi južnoafrički paraolimpijac (prezime mu je Pastorius ili slično) ubio svoju ljubavnicu, što je najprije poricao, spominjući nepostojećeg provalnika. Kad mu je zločin dokazan, osuđen je na ne znam kakvu manju zatvorsku kaznu, a posljednjih dana mediji izvještavaju o znakovito očekivanom puštanju na slobodu. Zadnja rečenica mog tadašnjeg teksta glasi: "Bilo kako bilo, momak se očito previše zaigrao, vjerujući da mu, s obzirom na nametljivo budalašenje oko autističnih i invalidnih osoba, sve može proći!" I proći će – kao da sam bio prorok. Mladić će, po svemu sudeći, ostati u "ćuzi" trostruko kraće od Ive Sanadera – a "meštar Ivo" barem nikog nije ubio!

IZBORI - smokvin list (kvazi)demokracije

O izborima kao političkom pojmu pisao sam dva puta u "Zadarskom listu", pa ćemo ovdje, naravno, koristiti ono što tamo nije napisano. S druge strane, po nekakvoj formalnoj analogiji s prethodnom odrednicom, i ovdje ćemo se poslužiti kratkim citatom iz istog (trećeg) sveska Krležine ELZ. Dakle, "IZBORI su osnova predstavničke demokracije, u kojoj građani sudjeluju u vršenju vlasti i u rješavanju o društvenim poslovima preko biranih predstavnika..." Za citiranje ove rečenice odlučio sam se ipak prije svega zbog izraza "predstavnička demokracija". Ovaj izraz se, naime, odnosi na tip demokracije /?/ u kojoj danas živimo – Rudi Supek je pred 40-ak godina nudio i izraz "participativna demokracija", koja označava (kao i ovdje njegov već spomenuti a danas gotovo potpuno odbačeni izraz "industrijska demokracija") znatno veći utjecaj birača na kreiranje politike.

Izvor koji će nam najbolje poslužiti u kreiranju ovog dijela teksta je članak o njemačkim apstinentima od glasanja, mahom respektabilnim intelektualcima, objavljen u "Spiegelu" od 16. rujna 2013. Naime, nekoliko mjeseci prije u Njemačkoj je - ne zaboravimo da je to najbogatija i najuređenija zemlja Europe - osnovana udruga pod nazivom "Stranka ne-birača" ("Partei der Nichtwählers), koja je inicijalni sastanak održala pod sloganom "usnuli div se budi". Njezin čelnik Werner Peters izjavljuje: "Mi danas imamo stranke koje služe same sebi i izražavaju volju političkog aparata, a ne volju naroda". Iako ih bezlični visoki državni čelnik (bezličan zato jer ga i vodeće njemačke tiskovine vrlo rijetko pozivaju na razgovor, znajući da on nema mnogo toga pametnog za reći) Norbert Lammert posprdno naziva "umišljenim osobama", "Nichtwählers" se ne obaziru na takve mediokritete i tjeraju svoje. Prema "ne-biračima" inače iznimno kritičan (do granice drske uvredljivosti) "Spiegelov" novinarski trojac ipak prenosi i izjave (grupa) intelektualaca, među kojima je i berlinski umjetnički pokret "moderne 21". Jedan od njih, Harmut

Lühr, izričito kaže kako oni "žele spriječiti diskriminaciju 'ne-birača'", dok "teatarska pedagoginja" Sonja Schmidt-Peters dodaje: "Stalno nam se, na razne načine, spočitava da samo loši ljudi ne idu na izbore. Glasovanju se pridaje značenje svetosti". Konačno, "moderne21" na svojoj website lucidno zaključuje: "Oni koji izlaze na izbore samo iz navike škode autentičnim ciljevima istinske demokracije".

Nakon ovih doista zanimljivih zapažanja bio bi red iznijeti i vlastito stajalište. Iako potpisnik ovih redova najčešće izlazi na glasovanje, sebi je obećao da to više neće činiti – u svakom slučaju, on sve više postaje hrvatski "nicht-wahler". Istini za volju, rijetki su skeptici prema izborima koji svoj skepticizam opravdavaju argumentom koji je za autora ovog napisa ključan. Naime, u situaciji u kojoj su SAD i EU postale (mez)alijansa u stilu "blaženopočivšeg" komunističkog Varšavskog pakta, u kojoj se u ujedinjenoj Europi sve odluke donose u Bruxellesu, sa čisto ljudskog stajališta trebalo bi biti nedopustivo trošiti toliki novac na izbore ovakvih ili onakvih političkih mediokriteta, koji ionako i javno samozatajno izjavljuju (dobro, možda ne baš – što bi rekli Englezi – with so many words) svoju neprijepornu odanost EU. (Kad je trajao onaj podanički ogavni lov na generala Gotovinu, u "Zadarskom listu", u osvrtu pod naslovom "Eppur se gmiže", napisao sam: "Birao ove ili one, na kraju dobiješ jedino Carlu del Ponte!") Zamislite samo koliko bi se gladnih usta moglo nahraniti, koliko bi se deložacija moglo spriječiti, kad bi se novac koji se troši na izbor gramzivih i korumpiranih političara (ali i na famozne Gay Pride parade – šokantno je da se nitko ni ne usuđuje pitati koliko one koštaju!!!) preusmjerio na socijalne i humane ciljeve.

"INTEGRALNA EKOLOGIJA"

Ovaj pojam upao je u "Priloge..." na neki način "preko reda", ali on to svojim neupitnim moralnim kvalitetama zaslužuje. Naime, u nedjelju 6. rujna, nedugo nakon što sam ukucao prethodni prilog, odgledao sam – kao što ponekad činim – na Rai uno misu, koja je ovaj put bila iz Milana. U svojoj propovijedi je milanski nadbiskup, kao osnovni moto svoje homilije, istaknuo meni – a vjerojatno i mnogim drugima – nepoznatu sintagmu iz osebujnog vokabulara pape Franje: ecologia integrale. Iz nadahnutog nadbiskupova objašnjenja vidljivo je da papa pod "ekologijom" podrazumijeva duhovno očišćenje vjernika, duhovnu i moralnu stamenost, koju narastajuća rulja sekularnih fundamentalista doživljava kao što bik doživljava crvenu krp. Ta stamenost mora biti integralna, tj. što je moguće potpunija.

Budući da smo se u prilogu iz prethodnog broja ("Imperij uzvraća udarac"), s dodatkom na početku ovog priloga, opširno bavili odnosom religijskog i svjetovnog u današnjem društvu, ovu ćemo temu ovdje zaključiti, s tim da će se ona u nastavku "Priloga..." sama od sebe nametati (prije svega, u ranije najavljenoj odrednici "(kvazi)religioznost", a možda i u nekim drugima.)

J

"JA SE OPRAŠTAM, CIGANI, SA VAMA..."

Prije svega, mogu li se izrazu "Cigan(in)" pridavati rasističke konotacije? Taj pojam smo u "Prilozima..." već imali, pa ćemo citirati samo uvodnu rečenicu iz drugog sveska ELZ: CIGANI (engl. Gypsy, franc. Tsigane ili Bohemien, njem. Zigeuner, tal. Zingaro, tur. I arap. Ilraun, sami sebe ponajviše zovu rom, što znači čovjek). Dakle, Cigani (ostanimo kod tog naziva, iako se ideolozima "političke korektnosti" to neće svidjeti – vjerujte, ako se tim ideološkim kretenima nešto ne sviđa, to može biti samo dobro!), dakle, sebe zovu i Ciganima (ne znam više jesam li to napisao ovdje ili u ZL, ali je jedan "Cigo" u Njemačkoj, koji je napisao knjigu o običajima svog naroda, u intervjuu s novinarem "Spiegela" na idiotsko pitanje zašto ne rabi, u stilu political correctness, izraz "Rom", odrešito odgovorio: "Ja sam se kao Cigan(in) rodio i kao Cigani(in) ću i umrijeti).

Vjerojatno se samo mi koji imamo više od 70 godina sjećamo vesele pjesmice iz naslova ove odrednice kao primjer gdje se imenica "Cigan" (po nekima je "Ciganin" srbizam – međutim, kompjuter prihvaća "Ciganin", ali ne i "Cigan") rabi kao pojam u simpatičnom ozračju. Uostalom, mislim da je slavni Lorca napisao "Ciganski romancero", poznati film Aleksandra Petrovića "Sakupljači perja" u Francuskoj je bio prikazivan kao "Sreo sam i sretne Cigane", prije rata je bilo prilično popularan sovjetski film "Cigani lete u nebo", itd, itd.

JEDNOUMLJE (Pensiero Unico)

Počet ćemo ovaj prilog doista nadahnutim citatom novinara "Il Giornalea" Roberta Farine, koji je, u povodu zakona kojim je prije dvije godine francuska vlada doslovno izbacila kršćanski svjetonazor, na način koji je u ideološkom smislu još rigidniji nego što su svojevremeno učinile komunističke vlasti u SSSR-u i Jugoslaviji. "Opravdanje da se začepi usta svakome tko se usuđuje misliti vlastitom glavom", kaže Farina, "već odavno je postalo privilegijom manjine" (I doista, ideološki teror manjine danas jaše kao peti jahač Apokalipse!) "Sve je jasnije da je cilj ovakvog opravdanja ne samo da se većina ušutka medijskim zastrašivanjem, već i da se ta većina postupno svede na status manjine – i to onakve koja, naravno, neće biti privilegirana..

Na primjer, ako izrazite i najmanju sumnju u istospolne brakove, osuda je neumoljiva: vi ste homofob" (vidjeti u "Prilozima..." pod "Homofobija"), kako nam objašnjavaju meštiri Nove Jedinstvene misli (Nuovo Pensiero Unico)... Paradoksalna posljedica ovakve ideološke histerije jest ta da ovaj križarski rat protiv bigotnosti" (tj. vjerske zatucanosti) "ne proizvodi ništa drugo nego jednu novu bigotnost, samo s potpuno drukčijim predznakom. Ovakvo uvrnuto ishodište iznjedrilo je paradoks na način da je socijalistička vlada Francuske sprovela svojevrstu 'morbidnu revoluciju' (rivoluzione morbida), koja se najprije uvodi u škole. Naime, u sve se

Škole uvodi Code de laïcité, pravilnik od 15 članaka, koji izražavaju zabranu izlaganja religijskih simbola u školama. U tom laicističkom dekalogu roditeljima se preporučuje da imaju na umu kako "narod povjerava školi takvu misiju" (kao vrijeme Staljina!) Dakle, iako se Code de laïcité roditeljima preporučuje, on zapravo obvezuje i njih i njihovu djecu da već u školi prezru religiju, iako je i ona dio tradicije upravo tog (i mnogih drugih) naroda. Znači, ne samo da zakon nameće sekularni tip slobode, već i 'čitav niz načela koja svi moraju prihvatiti' (ovakav ideološki totalitarizam danas zvuči nevjerojatno, ali Farina to doslovno citira!) "Imamo, dakle, posla s jednom mračnom prinudom prihvaćanja samo jednog tipa 'morala', koji je amenovala državna vlast i koji se nameće 'pranjem mozga' učitelja i njihovih učenika, kao i posrednim omalovažavanjem svih onih koji se ne slažu s tim!"

Ovo je ipak samo jedan – doduše najnakaradniji – oblik jednoumlja, ali je daleko od toga da bude jedini. Nevertheless, još ćemo se malo zadržati na njemu. Svojevremeno sam, naime, trijumfalizam Gay Pride u "Zadarskom listu" usporedio s uličnim divljanjem u Kini, u vrijeme Maove "kulturne revolucije". Prepričavajući taj diskurs nešto drugačijim riječima, tada sam napisao da kao što su se tada ideološki drogirani kineski mladići i djevojke izbezumljeno unosili u lice prolaznicima, histerično mašući "crvenim knjižicama" i uživajući u statusu privilegiranog sloja kineskoga društva, tako isto danas pripadnici "rodnih" (što smo onda nos otros – mi drugi – nerodni?!) ili kakvih li već sve ne privilegiranih skupina, perfidno se sklanjajući pod skute svojih neumornih zaštitnika, nadmeno traže "preko kruha pogače", znajući da im čankolizi moralno kukavne i ljigave EU moraju pružiti policijsku zaštitu! (vidjeti pod "Trenira li policija strogoću?")

Spominjali smo već sramotno izbacivanje talijanskog političara Rocca Buttiglionea iz EU* (a zatim smo – također u "CAJTUNGu", s tim usporedili još sramotnije pravosudno šikaniranje vjeroučiteljice Jelene Mrakovčić-Ćorić), ali najsrmatnije od svega je ipak to da je primitivni ispad izvjesnog njemačkog političara (to što sam mu odavno zaboravio ime i prezime doživljam kao neku vrst nehotičnog higijenskog postupka!) na Buttiglionevu kritičku primjedbu o homoseksualcima bilo nezamislivo u komunističkoj Jugoslaviji zadnjih desetak godina njezina postojanja (neočetnička "antibirokratska revolucija" Slobodana Miloševića bila je "nekaj čist drugega"). U Jugoslaviji – a posebno u Sloveniji (Hrvatska je još uvijek bila pod teretom "hrvatske šutnje") – 80-ih je godina ismijavanje komunizma postalo neka vrst intelektualne rasonode**, a primitivizam spomenutog njemačkoga čelnika EU teško da bi sebi dozvolio i aktivist partijskog ogranka u Mrduši Donjoj!

* Kad je Buttiglione, pred oko godinu dana, bio pozvan u TV-talk show "Agora" na Rai tre, pozvao sam suprugu iz susjedne sobe i rekao joj: "Pogledaj kakvog je finog gospodina ona bijeda od EU izbacila iz svojih partijskih redova!"

** Prisjetimo se da je Pero Zubac, čija je ljubavna poema "Mostarske kiše" 80-ih godina bila popularna u čitavoj Jugoslaviji, jednom na TV zdvojno uskliknuo: "Ljudi moji, kakvo je ovo vrijeme došlo – moraš se sramiti reći da si komunist!"